

Lentegroen

Jackie van Laren bij Boekerij:

De Q-serie:

Zin

Lief

Ziel

Vallen

Opstaan

De *Eilandliefde*-serie:

Duingras

Stormwind

Springvloed

Tegenstroom

Hoogtij

De meisjesmagneet

Thuiskomen

De *Onder de bomen*-serie

Lentegroen

boekerij.nl

Jackie van Laren

Lentegroen

Deel 1 van de *Onder de bomen*-serie

ISBN 978-90-225-9144-4
ISBN 978-94-023-1582-0 (e-book)
ISBN 978-90-528-6357-3 (audio)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2021 Jackie van Laren en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne
Schönbach Literary Agency bv

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

My love is a pine tree
'cause that's the only tree that's true
- Johnny Cash

Sylvie

I

‘Kom, Ties, help me nou even, anders moet ik alles helemaal alleen uitpakken.’

Sylvie keek op uit de verhuisdoos met spulletjes van haar dochter. Echte meisjesdingen, voor in een meisjeskamer, en allemaal van voor Ties’ recent begonnen zwarte periode. Gelukkig leek ze zelf nog niet afkerig van haar oude speelgoed, waar Sylvie maar blij om was: haar dochter werd al zo snel groot. Een knuffel in de vorm van een hysterische eenhoorn met glitter en regenboogkleuren, allemaal roze prullaria voor op een bureau, een oude barbie met een zak kleertjes waar Ties nooit meer iets mee deed, maar waarvan ze toch nog geen afscheid leek te kunnen nemen.

‘Hier ben ik, mam,’ zei Ties, een stuk vrolijker klinkend dan hoe Sylvie zich voelde. ‘Cool huis, mooie tuin. Volgens mij is mijn kamer hier groter dan in Olterloo.’

‘Dat weet ik wel zeker. Hier, als jij nou even deze doos voor je rekening neemt en alles zo neerzet als je het wilt hebben?’

Sylvie strekte haar rug en keek toe hoe haar dochter in de doos dook en door de kamer wervelde om haar spullen een plaatsje te geven. Ze wilde dat ze er zelf net zo enthousiast over was. Een nieuwe kans, een schone lei; het was eigenlijk

ongelooflijk gemakkelijk gegaan. Het enige wat ze had hoeven doen was intern solliciteren op een functie binnen een andere boswachterij; ze was ervaren, ze had alle papieren, en bovenal, ze was een vrouw. Veel vrouwelijke boswachters waren er niet, Staatsbosbeheer was doordrongen van het feit dat daar iets aan zou moeten gebeuren, dus de weinige vrouwen die in het bos rondliepen werden gekoesterd. Sylvie had de baan gekregen, zonder enig probleem. Er zat zelfs, in ieder geval voor het eerste halfjaar, woonruimte bij. Een pandje van Staatsbosbeheer zelf, dat op de nominatie stond om tot bezoekerscentrum te worden omgetoverd, maar dat tot de geplande verbouwing bewoond mocht worden door de boswachter.

Het was inderdaad best een cool huis. Ouderwets was het ook, een lieflijk, sfeervol Goois stulpje, met een rieten dak en met luiken, en het lag aan het eind van een rustig bomenlaantje mooi te wezen in door jonge, lichtgroene lenteblederen gefilterd zonlicht, omringd door heerlijk, harsig geurend bos. Lagerweijde was nog geen vijf minuten fietsen en had een behoorlijke АН, een bakker en een ruim gesorteerde drogist; Hogerweijde – iets groter – lag een kwartiertje de andere kant op en bezat een grotere supermarkt, wat luxe winkels en zelfs een Hema. En een school, waar Ties intussen was ingeschreven. Ze zou moeten fietsen, dwars door het bos want er ging geen bus. Sylvie had even wat tijd besteed aan de criminaliteitscijfers in de regio – ze was aanhoudingsbevoegd en had toegang tot alle gegevens – en had geconcludeerd dat het wel kon. Er gebeurde hier eigenlijk niets. Geen inbraak, geen diefstal; alleen heel af en toe (het was twee keer voorgekomen in tien jaar tijd) een automobilist die met een slok op in het halfduister tegen een boom knalde. Er woonden in de omgeving verhoudingsgewijs veel

mensen met een hoog inkomen, en die zaten dan in villa's en landhuizen met een hek eromheen en beveiligingscamera's overal. De politie was verrassend goed vertegenwoordigd in Hoger- en Lagerweijde, maar had minder te doen dan de boswachterij: Sylvies voorganger, nu met pensioen en met zijn hulpbehoevende echtgenote verhuisd naar een zorgflat in Hilversum, had op goede voet gestaan met de lokale politie en had regelmatig hulp gekregen bij bijvoorbeeld grote zaag- en opruimklussen na een storm. Ze zou zo snel mogelijk langsgaan op het politiebureau om zich voor te stellen, nam ze zich voor, in de hoop dat die goede relatie voortgezet kon worden.

'Mam,' zei Ties, die midden in de kamer stond met de oude barbie in de lucht, 'vind jij het eigenlijk wel leuk hier? Je kijkt dus behoorlijk sip.'

Haar dochter was zo opmerkzaam; als Sylvie dat niet af en toe nogal lastig zou vinden, zou ze gloeien van trots.

'Ik sta even na te denken over wat ik nog allemaal moet doen,' zei ze snel. 'Ik bedacht me dat ik morgen even langs het politiebureau moet om me voor te stellen; meneer Ter Haar, de vorige boswachter, was volgens de dossiers goeie vrienden met alle agenten. Ze kwamen vaak helpen. Dat wil ik natuurlijk ook wel, dat snap je. Gratis spierkracht.'

Ties grinnikte ondeugend. 'Wie weet zit er wel een enorm knappe agent tussen. Zo'n heel brede met een lekker kontje in zijn uniform!'

'Ties!' riep Sylvie uit, niet echt geschokt.

Haar dochter moest nu echt lachen. 'Nou, je moet toch een nieuw vriendje? Ik help zoeken. Of in ieder geval help ik met adviseren. Als je nou toch naar het politiebureau moet...'

'Ik wil helemaal geen nieuw vriendje,' zei Sylvie. Opmerkzaam, haar dochter; zonder enige aarzeling zo de vinger op de zere plek.

Het was de afgelopen weken niet meegevallen om met een strak gezicht, een vrolijk gezicht zelfs, alles te regelen. De nieuwe baan, de verhuizing, de miljoenen instanties waar je allemaal moet opgeven dat je een ander adres krijgt, het inschrijven bij een nieuwe huisarts, en tandarts, en school. Als ik nou maar eenmaal dáár zit, had Sylvie zichzelf voorgehouden, dan zakt het wel. Maar nu zat ze er, of liever, stond ze er, omringd door de nog onuitgepakte dozen; nu legde haar met vlijmscherp observatievermogen uitgeruste dochter van elf één vinger op die bewuste zere plek, en moest ze toegeven dat er nog helemaal niets was gezakt.

Ja, zijzelf zakte, ze zakte neer op het bed van haar dochter. En haar hoofd zakte in haar handen.

Ze zuchtte.

Ties verscheen naast haar, een hand op haar schouder. ‘Je mag best even huilen, hoor, mam. Ik heb heus wel gehoord dat je dat stiekem probeert te doen, als ik al in bed lig. Ik ben toch niet gek? Het mag ook gewoon als ik erbij ben. Dan kan ik jou ook eens troosten, in plaats van jij altijd mij.’

‘Ik hoef geloof ik op dit moment niet per se te huilen, lieverd, maar de eerstvolgende keer dat er wat komt zal ik je roepen, goed?’ Sylvie sprak tussen haar vingers door. ‘Ik ben gewoon moe. En een beetje moedeloos; het is allemaal heel snel gegaan en ik heb nog wat tijd nodig om te wennen aan de nieuwe situatie. Dat is alles.’

‘Ik heb ook tijd nodig om te wennen, maar daarnaast is Marcus een piemel, en kan je maar beter van hem af zijn. Zo. Daar. Lekker puh.’

‘Ties, ik moet me bijna voor je schamen.’

‘Bijna, mam, maar nog net niet helemaal. Misschien moet ik die barbie toch maar weggooien, trouwens. Ik ga er toch niks meer mee doen. In welke doos zit mijn computer?’

Sylvie stond langzaam op en nam de half opgeruimde verhuisravage om haar heen in ogenschouw. ‘Ik weet het niet precies,’ zei ze, ‘ik kan het even niet meer bijhouden. Ik ben al blij dat we alle Ikea-meubels in elkaar hebben gezet; we kunnen eten, slapen en zitten, en alle dozen met keukenspullen hebben we uitgepakt. Wat zeg je ervan als we dit allemaal nou eens even laten voor wat het is en naar Hogerweijde fietsen? Ik heb begrepen dat er een ijssalon is. En ik moet nog boodschappen halen voor het avondeten, dus dan slaan we twee vliegen in één klap. Kunnen we ook nog meteen even kijken hoe je moet fietsen naar je nieuwe school.’

‘Bam, drie vliegen; mam, *you’re the best*,’ zei Ties, en ze danste naar buiten om haar fiets uit de schuur te gaan halen.

‘Heel ander bos, hè?’ zei Sylvie, al fietsend en om zich heen kijkend. ‘Meer gemengd, en er groeien veel minder struiken en jonge aanwas onder.’

‘En minder heuvels,’ zei Ties. ‘Ik vind het altijd zo irritant om omhoog te moeten fietsen. Naar beneden is dan wel weer leuk, maar dan moet er niet net een bocht in de weg zitten, want anders moet je alles wat je hebt opgebouwd met het omhoog fietsen meteen weer uitgeven aan het remmen.’

Sylvie grinnikte. Typisch iets voor haar dochter om het zo te zien; Ties had vaak een bijna wetmatige kijk op de wereld. Ze wist niet zeker of dat kwam doordat Ties zo goed was met computers – haar dochter vertoonde alle kenmerken van een gamer – of doordat ze gewoon zo was, en dat ze daardoor zo goed was met computers.

‘Weet je wat ik pas vervelend vind?’ zei Sylvie. ‘Als je moet fietsen met tegenwind.’

‘O ja, vreselijk!’ riep Ties meteen doorvoeld uit. ‘Dan moet je ik-weet-niet-hoeveel extra energie uitgeven en dan

wéét je dus gewoon al dat je er niks voor terug gaat krijgen. Ik zíé dan zo'n beetje mijn levens teruglopen, weet je wel, alsof ik zo'n status rechtsboven in beeld heb. Zó irritant!’

Sylvie grinnikte. ‘Je kunt natuurlijk altijd wat eten als je eenmaal uitgefietst bent, dan vul je je levens wel weer aan.’

‘Maar alleen als het iets heel lekkers is; van spuitjes of zo krijg je geen extra levens.’

‘En van ijsjes?’

‘Die tellen dubbel. Maar ik geef nu bijna niks uit, het is hier bijna vlak vergeleken met Olterloo.’

‘Niet helemaal; Hogerweijde ligt op een soort bult in het landschap. Je merkt het denk ik niet, maar we zijn stiekem aan het klimmen.’

Het was een prachtige dag, een heerlijk fietstochtje door het bos, een mooi huisje waar ze in zouden wonen. Twee leuke dorpen op een steenworp afstand. Misschien moest ze maar gewoon stellen dat het leven haar weer toelachte.

Het bos was goed onderhouden, zo op het eerste gezicht: boswachter Ter Haar had alle brandgangen schoon weten te houden, de schelpenpaadjes lagen er netjes bij en op iedere hoek stond een keurige wegwijspaddenstoel. Niet dat hij dat allemaal zelf had geregeld, maar een boswachter had de eerste signaleringsfunctie en het kon een hoop gedoe opleveren als je dan iets had gesignaleerd, en het had aangemeld bij de betreffende instantie, en er gebeurde vervolgens niets. Ze had daar ruimschoots ervaring mee opgedaan in Olterloo en ze vond dat achter ambtenaren aan bellen het minst aantrekkelijke onderdeel van haar baan. Het kon soms zo'n lang slepend traject worden om één stom stuk bewegwijzering geregeld te krijgen dat ze het liefst de koe bij de hoorns had gevat en zelf een bord de grond in had getimmerd.

Ze zou de ronde doen, natuurlijk, zodra ze was begonnen,

om het terrein goed in de vingers te krijgen, en misschien viel er bij een van de wandelpaden nog wel iets te zagen. Dat vond ze eigenlijk het leukste: met een kettingzaag, en dan zo door zo'n dikke, afgebroken tak heen. De geur van houtsnippers, het gevoel van macht, maar ook het gevoel bezig te zijn met noodzakelijk opruimwerk.

'Wat zit je te smilen, mam,' zei Ties, 'fiets je lekker?'

'O, ja; ik vind het ook een prachtig bos. Ik zit me te verheugen op mijn eerste werkdag, morgen, en je kent me, ik hoop natuurlijk dat ik ergens iets vind wat in de weg ligt, dus dat ik een beetje moet zagen. Hoewel het er hier wel heel netjes uitziet.'

'Misschien vind je wel niks te zagen.'

'Lieverd, het is een bos. Er is altijd iets te zagen.'

'Ik weet niet hoe je het doet, mam, maar jij bent echt de enige die ik ken die tegelijk lief en stoer kan zijn.'

Sylvie moest lachen en begon te zingen. '*Almost heaven, West Virginia, Blue Ridge Mountains, Shenandoah River...*' Ties zong meteen mee, met de tweede stem in het refrein, totdat ze lachend en een beetje buiten adem voorbij het bord met HOGERWEIJDE kwamen.

De ijssalon was niet al te groot, en hoewel de temperatuur misschien nog wel een beetje aan de lage kant was, stond er een bescheiden rij voor de deur. Op het terrasje met drie piepkleine tafeltjes en zo'n tien stoeltjes zaten mensen met hun jas aan in de lentezon van hun ijs te genieten.

'Hallo,' zei Sylvie, een beetje in het algemeen tegen iedereen die stond of zat.

'Hoi,' zei Ties.

Voor haar stond een meneer in de rij die zich omdraaide en haar een enigszins vorsende blik gaf. Hij was, schatte ze,

iets over de vijftig. ‘U bent toch de nieuwe boswachter?’ vroeg hij.

‘Dat klopt,’ zei Sylvie met een glimlach. Ze stak haar hand uit. ‘Sylvie van Foreeste, hoe maakt u het.’

‘Reindert den Dekker, gemeenteraadslid voor Ondernemend Hogerweijde,’ zei de man. Hij had nogal een gecultiveerde toon en Sylvie kreeg direct de indruk dat hij zichzelf graag hoorde praten.

‘Ik had al vernomen dat Staatsbosbeheer ons een vrouwelijke boswachter had toebedeeld, maar nu ik u zo zie heb ik wel wat moeite me voor te stellen hoe u, met uw postuur, en uw, ahum, uiterlijk, vergeef me de vrijpostigheid, een zo uitgestrekt gebied aan boslandschap goed kan beheren. Boswachter Ter Haar was aan het eind van zijn werkzame carrière en het werd hoog tijd dat hij met zijn welverdiende pensioen kon, maar...’ Reindert den Dekker liet in de lucht hangen dat hij vond dat ze er niet per se op vooruit waren gegaan met Sylvie als vervanger.

‘Mijn moeder is niet toebedeeld, ze heeft gesolliciteerd. En ze is een enorm goeie boswachter,’ zei Ties meteen strijdbaar. ‘Hiervoor woonden we in Olterloo, en het bos daar is een stuk groter dan hier. En heuveliger. En dat kon ze ook. Dus dit bos kan ze met twee vingers in haar neus, let maar op.’

‘Ties...’ zei Sylvie zachtjes en waarschuwend.

Vanaf een stoel op het terras mengde een grote, blonde man in een blauwe overall zich in het gesprek. ‘Den Dekker, jij had natuurlijk gehoopt op net zo’n kakker als jij als boswachter, en dat je dan een deeltje zou kunnen sluiten om alsnog een of andere horecatent midden in het bos neer te mogen zetten.’ De man schudde zijn hoofd en maakte een wegwerpgebaar. ‘Luistert u maar niet naar die man, dame;

hij heeft een heel eigen agenda, en dat is niet per definitie ook de agenda van de rest van het dorp. Ik ben Johan de Boer, van ecoboerderij Huis De Toecomst. Ja, je kunt om mijn naam lachen,' zei hij vrolijk tegen Ties, 'ik doe wat ik heet. Ik had dat ook niet gedacht, hoor, ik heb eigenlijk voor automonteur geleerd. Maar de boerderij van het landgoed stond te koop, zo'n twaalf jaar geleden, en ik dacht: dit is mijn kans. Nou, en nu heb ik een biologische boerderij, met een paar kippetjes, en schaapjes, een paar koeien, twee varkens en een kampeerveldje. Je mag een keer langskomen, dan kan je leren hoe je kaas maakt.' Hij knikte haar vriendelijk toe. 'En je moeder mag ook langskomen; we stonden ook op goede voet met boswachter Ter Haar.'

'Trouwens een idiote opmerking, Den Dekker,' zei de jonge vrouw die bij Johan aan tafel zat, 'om tegen haar te zeggen dat ze geen goeie boswachter zou kunnen zijn om hoe ze eruitziet.'

'Dat zei ik niet,' zei Den Dekker, op geen enkele manier getemperd in zijn patriarchale houding. 'Ik verbaasde me alleen over het feit dat zo'n mooie jonge vrouw zulk zwaar fysiek werk doet. Je zou verwachten dat er wel een man met een behoorlijk inkomen moet zijn die zich over haar zou willen ontfermen.'

'Ja hallo, ik sta hier,' zei Sylvie grinnikend. 'We kennen elkaar allemaal nog niet, maar laat me jullie vertellen dat mijn favoriete taken van het boswachterschap natuurbeheer en wildbeheer zijn. Dus ik ben vrij handig met een kettingzaag en een dubbelloops. Er zijn nogal wat mannen die dat iets minder motiverend vinden om zich over me te ontfermen. En daarnaast: we redden het wel, hoor, Ties en ik. Ook zonder ontfermende man.'

Het hele terras, en het rijtje dat nog voor de ijssalon stond

te wachten, lachte. Sylvie lachte ook, in ieder geval aan de buitenkant; het was vanbinnen nog iets te rauw om de humor van de situatie sterker te voelen dan het verdriet om hoe het was gelopen met Marcus. Ze voelde hoe haar dochter haar bekeek terwijl ze meelachte, en ze vreesde dat Ties maar al te goed aan haar kon zien dat ze nog net niet helemaal vrolijk was.

‘Kom,’ zei Johan de Boer, die net de laatste hap van zijn ijs-hoorntje had doorgeslikt, ‘ik zal jullie trakteren. Ik lever de melk aan, hier; zo vers van de boerderij. Biologisch ijs kun je niet krijgen, hoor!’ Hij stond op, schoof zijwaarts langs de rij wachtenden en smoesde even met de mollige vrouw die achter de balie van de ijssalon stond. Even later kwam hij weer naar buiten met in iedere hand een hoorntje met drie bolletjes; een met fruitsmaken en een met chocolade, hazelnoot en stracciatella.

‘Mag ik die bruine?’ vroeg Ties meteen.

‘Natuurlijk, meid,’ zei Johan hartelijk. En tegen Sylvie zei hij, zacht genoeg om alleen voor haar hoorbaar te zijn: ‘Laat je niet gek maken door kerels als Den Dekker, hoor. We hebben wel meer van die importkakfiguren hier in de buurt. Die wonen allemaal in die dikke villa’s in het bos, en ze rijden in dikke SUV’s, en ze willen zich altijd overal mee bemoeien omdat ze denken dat ze overal recht op hebben. Echte Hogerweijders, en Lagerweijders ook, die zijn niet zo.’

‘En jij bent een echte Hogerweijder?’ vroeg Sylvie.

Hij knikte.

Johans vrouw was intussen ook uitgegeten; ze stond op, voegde zich bij haar man en stak haar hand uit naar Sylvie. ‘Hoi, ik ben Ramona,’ zei ze vriendelijk, ‘waarom komen jullie niet een keertje bij ons eten? Onze dochter is volgens mij ongeveer van jouw leeftijd,’ zei ze tegen Ties. ‘Ze is nu bij

haar opa en oma, anders was ze wel meegegaan een ijsje halen. Ze is net zo dol op ijs als jij.' En tegen Sylvie: 'Ik ben import, hoor; ik kom eigenlijk uit Amsterdam.'

'Ik ook,' zei Sylvie, vanbinnen verwarmd door de onbevanging hartelijkheid.

'Ik ben hier geboren,' zei Johan. 'Ik vond de boerderij vroeger als kind al zo'n mooie plek, maar ik had nooit durven dromen dat ik er ooit zelf in zou kunnen wonen. En nu heet ik niet alleen boer, nu ben ik het ook. We hebben het niet heel breed, maar we kunnen er prima van leven, en we hebben het naar ons zin, hè, Ramoon?' Hij sloeg zijn arm om de schouders van zijn vrouw en trok haar even tegen zich aan, en ze lachte instemmend.

'Ik vind het heerlijk om zo bijna midden in het bos te wonen. Had ik niet gedacht, hoor, als stadse meid, dat ik er zo van zou genieten. Maar het is hier ook zo mooi, de natuur is echt prachtig. Vooral nu, hè, nu de zomer eraan komt en het bos weer helemaal lekker begint te ruiken.'

'Dat heb ik nou precies zo,' zei Sylvie, en daarna draaide ze met haar ogen van puur genot omdat het eerste hapje van haar ijs haar smaakpapillen bedwelmde.

'Goed, hè?' zei Johan tevreden. 'Komt door de melk. Nou, tot gauw, dames!'

'Tot gauw,' zei Sylvie, 'en bedankt!'

Ties was te zeer in beslag genomen door haar ijsje om nog een woord uit te kunnen brengen, maar ze knikte even.

Al etend slenterden Sylvie en Ties door het dorp. Ze hadden hun fietsen bij de ijssalon laten staan en bekeken op hun gemak de paar winkels in de hoofdstraat. Het was een licht vervreemdende mix van drie bizar dure kledingzaken (waarvan eentje zich duidelijk focuste op een soort droom

van het Engelse landleven, met veel ruiten, tweed en laarzen die aan paardrijden en jagen deden denken) en vrij eenvoudige, heerlijk ouderwets aandoende dorpswinkeltjes: een slager, een bakker, een bloemenwinkel die ergens tussen zinloze maar prijzige woonornamenten en gezellige bossen in zat, en een snackbar die De Halte heette, waarschijnlijk omdat hij zich pal achter de bushalte bevond.

‘Waar is die school nou precies, mam?’ zei Ties. ‘Ik zie al dat ik hier niks ga vinden om te kopen. Ik dacht dat ze ook een Hema hadden?’

‘Die is er ook, maar niet in deze straat; ik denk dat het hier te deftig is. Hier om de hoek zit-ie. En de school is daar, die zijstraat in en dan loop je er zo tegenaan.’ Sylvie gaf Ties een liefdevol duwtje. ‘Gelukkig bezorgt de Large ook gewoon hier in het hele gebied van De Grote Weijde. En je mag ook best iets anders aan dan zwart.’

‘Mam...’ verzuchtte Ties.

Ze liepen het aangeduide straatje in; het verwijdde zich tot een pleintje met een bescheiden parkeerplaats en een schoolplein waarop een klas jonge kinderen rondrende. Ze klommen in het klimrek, voetbalden, hockeyden. In een rustig hoekje sloegen twee meisjes met rackets een tennisbal over en weer.

Even bleven Sylvie en Ties aan de rand van het plein staan kijken, totdat Ties zei: ‘Laten we maar weer gaan. Ziet er echt helemaal niet hetzelfde uit als in Olterloo; niemand hockeyde daar. En ze hebben bijna allemaal blauwe kleren, zie je dat?’

Ties had wel een klein beetje gelijk; het gehalte donkerblauwe wollen houtje-touwtjejassen met geruite voering lag een stuk hoger dan in Olterloo, waar in ieder geval de jongens als het even kon in een rood-zwart geblokt houthakkers-

hemd met teddyvoering rondliepen, net als hun vaders. Ties, met haar aparte kledingsmaak en haar lange, golvende, witblonde elfenhaar, had er niet echt tussen gepast, maar dat had haar nooit veel kunnen schelen. Ze had altijd goed contact met haar klasgenoten gehad, maar ze was nu eenmaal kieskeurig; er had voor haar niet echt een hartsvriendin tussen gezeten.

Sylvie had zich daar wel eens zorgen om gemaakt: Ties leek zo'n einzelgänger. Ze kon zich prima vermaken met haar laptop, haar games; ze chatte met gamers van over de hele wereld en haar Engels was uitstekend, maar in haar directe omgeving had ze weinig leeftijdgenoten met wie ze regelmatig optrok. En de meeste kinderen hadden ook andere interesses; die renden rond bij boerderijen, bouwden hutten, ragden door de natuur. Ties hield wel van de natuur, maar op een andere manier. Ze was geen enthousiaste buitenspeler. Ze zei altijd dat dat kwam doordat ze niet zo veel vrienden had met wie ze kon buitenspelen, maar Sylvie wist zeker dat haar voorliefde voor gamen er ook iets mee te maken moest hebben.

Op haar school in Olterloo was ze, geïnspireerd door alle jongeren die bezig waren met milieu en klimaat en actief waren op social media, een actie gestart om bomen te adopteren. Het idee was dat je een boom moest uitkiezen, in het bos, en beloven dat je de rest van je leven voor hem zou zorgen. Als het erg droog was in de zomer moest je hem water geven, als er vuilnis onder de boom lag moest je dat opruimen, als er een storm was geweest moest je gaan kijken of het nog wel goed ging met hem, en als hij stormschade had dan moest je dat melden bij de boswachter. Bij Sylvie, dus.

Zeker de helft van Ties' klasgenootjes had meegedaan, en

toen ze gingen verhuizen had ze verschrikkelijk haar best gedaan om haar boom bij een ander kind onder te brengen. Hij had zelfs een naam gehad – Bladerus – en Ties had met betraand gezicht afscheid van Bladerus genomen vlak voordat ze voor het laatst waren weggereden uit Olterloo.

Zo was haar dochter.

‘Je kunt natuurlijk altijd je bomenadoptieplan weer opstarten, hier,’ zei Sylvie aanmoedigend. ‘Wel een manier om iedereen snel te leren kennen.’

Ties keek nog even nadenkend naar de spelende kinderen. ‘Neh,’ zei ze toen. ‘Deze kinderen vinden zoiets stom. Ze staan veel te ver van de natuur af om het te begrijpen. Kijk, mam, in Olterloo waren het allemaal boeren, maar ze hielden wel van de natuur. Dit zijn... Ik weet er eigenlijk geen woord voor.’

‘Kakkers?’ souffleerde Sylvie grinnikend. ‘Dat zei die Johan de Boer toch net? Maar het zijn vast niet allemaal kakkers; dat kan ik me tenminste niet voorstellen.’

‘Misschien niet, maar ze zijn wel echt heel anders,’ bromde Ties, een beetje weerspannig. ‘En ze willen geen bomen adopteren.’

‘We zullen zien,’ zei Sylvie, ‘maak je nou maar niet druk. Misschien valt het allemaal reuze mee. Kom, dan gaan we nog even langs de Hema, en de supermarkt, en dan weer naar huis.’

Ze draaiden zich om, maar precies op dat moment klonk er een stem over het schoolplein: ‘Mevrouw Van Foreeste?’

Sylvie keek over haar schouder en zag het hoofd van de school op haar af lopen, een rijzige vrouw in een stijlvol donkerblauw broekpak en een crèmekleurige zijden blouse. Ze had haar kort gesproken toen ze naar Hogerweijde was gereden vanuit Olterloo om Ties’ inschrijving op de school

te regelen; ze had dat niet willen doen zonder de school eerst even met eigen ogen te zien.

‘Wacht even,’ zei ze tegen Ties, en toen het schoolhoofd hen had bereikt zei ze tegen haar: ‘Hallo, mevrouw Altena Lankester, dit is mijn dochter Ties.’

‘Dag Ties, wat een aparte voornaam,’ zei het schoolhoofd. ‘Wij noemen elkaar allemaal bij de voornaam, hoor, op deze school; ik heet Béatrice. Juf Béatrice.’

‘Hallo,’ zei Ties met hoorbare aarzeling, maar ze stak gelukkig wel netjes haar hand uit. ‘Dag juf Béatrice, ik heet eigenlijk Laetitia. Maar dat is dus Ties geworden.’

‘Laetitia is een prachtige naam,’ zei juf Béatrice warm. ‘Je zult het vast naar je zin hebben bij ons, er zijn nog twee meisje die Laetitia heten hier op school.’

Sylvie en juf Béatrice praatten nog een klein beetje heen en weer over vrijwel niets. Toen keek juf Béatrice op haar horloge en nam vrij abrupt afscheid met de woorden: ‘Ik moet weer naar binnen, zo dadelijk is het buitenspelen afgelopen voor deze groepen. Nou, tot morgen, Laetitia; ik verheug me op je komst!’

‘Ties,’ zei Ties, maar juf Béatrice glimlachte alleen maar en liep toen met ferme tred terug naar de ingang van de school.

Zonder iets te zeggen liep Sylvie naast haar dochter richting de Hema. Ze voelde wel dat deze ontmoeting niet helemaal perfect was gegaan, maar ze wachtte totdat Ties er zelf over zou beginnen.

‘Als ze maar niet denkt dat ik tegen iedereen ga zeggen dat ik Laetitia heet. Ik ben ook zo’n stomme koe, ik had het haar nooit moeten vertellen,’ kwam eruit, mopperig, na een klein stukje lopen.

‘Hier, de Hema,’ zei Sylvie blij, bijna alsof ze hem zelf uit het niets tevoorschijn had getoverd. ‘Kom, we gaan even naar binnen. Hema’s maken heel vaak vervelende dingen weer goed, weet je dat? In Olterloo hadden we geen Hema.’

‘Ik weet niet of onzin kopen nou weer goedmaakt dat dat mens wil dat ik mezelf Laetitia noem,’ mopperde Ties.

‘Dat heeft ze toch helemaal niet gezegd?’

Ties hield halt voor de make-up en bestudeerde de inhoud van de display. ‘Nee, ze zei het niet, maar ze dingeste het wel. Wat is dat woord ook weer, dat je het niet zegt maar eigenlijk toch wel?’

‘Impliceren?’

‘Ja, dat.’ Ties koos een lippenstift die zo donkerrood was dat hij bijna bruin leek.

‘Die kan je alleen binnenshuis op,’ zei Sylvie waarschuwend, ‘en dan nog denk ik dat je eruitziet als een zombie. Je bent veel te bleek voor zo’n donkere kleur, en met dat bijna witte haar van je...’

‘Een vampier bedoel je, geen zombie. Voor een zombie zou ik groen moeten nemen. Wat weet jij er nou van, jij draagt nooit make-up.’

‘Tuurlijk niet; voor wie moet ik me nou opmaken? De bo-
men?’

Ties giechelde. ‘Alleen als je een boom als nieuw vriendje wil, mam. Wat voor een zou het moeten zijn?’

Sylvie grinnikte ook, een echte grinnik deze keer, die de bodem van haar ziel bereikte, dwars door de pijn die daar nog zat. ‘In ieder geval geen spar,’ zei ze, ‘die zijn me echt te stekelig, al ruiken ze wel heel lekker.’

‘Eikenboom? Lindeboom? Berk? Iep? Els? Wilg?’

‘Treur, schiet of knot?’ vroeg Sylvie, terwijl ze met de donkerrode lippenstift op weg gingen naar de kassa.

‘Doe maar treur,’ zei Ties.

‘Dan kunnen we lekker samen janken?’ Sylvie was best goed in zelfspot, vond ze.

‘Nee, mam,’ deed Ties komisch-verontwaardigd, ‘onder een treurwilg kun je tenminste schuilen. Wat heb je nou aan een knotwilg? En wat is trouwens een schietwilg?’

‘Een criminele wilg.’

‘Serieus!’ Ties keek haar moeder aan met grote, ronde ogen.

‘Nee, natuurlijk ben ik niet serieus. Dat is een wilg die heel snel de grond uit schiet, en die enorm hoog kan worden. Wilgen staan graag bij het water, en als zo’n boom dan in zijn eentje midden in een weiland staat, bij een slootje, dan kun je maar beter zijn kop eraf zagen, anders wordt hij omvergeblazen bij een storm.’

‘En dan wordt hij dus knot,’ zei Ties begrijpend. ‘Hup, zaag, al zijn *criminal intentions* eraf.’

Sylvie proestte het uit. ‘Waar jij aan je woordenschat komt, ik heb geen idee. Criminal intentions?’

‘O, dat is een game, die heet zo, dan moet je – whoa!’

Ties werd bijna omvergelopen door een grote vent die nogal onbehouden uit het gangpad schoot. Hij droeg kleren die legerdump schreeuwden, had loshangend blond haar tot op zijn rug, een flinke baard en een dikke bril op zijn neus. Onder zijn arm hield hij een toetsenbord, een muis, een muismat en een blocnote geklemd, en zo te zien had hij een handvol pennen haastig meegegrist; op zijn rug zat een soort kamelenbult van een rugzak, een enorm ding van zwart vrachtwagenzeil. De rugzak was de boosdoener geweest die Ties bijna tegen de grond had gekegeld terwijl de man vlak voor hen uit naar de kassa beende. Hij gooide zijn spullen op de balie bij de kassamedewerkster en leek niet

eens in de gaten te hebben wat hij had gedaan.

Sylvie was niet van plan het erbij te laten zitten. Wat een onbeleefde hork, om zomaar zo ongeveer over Ties heen te walsen! Zoiets verwachtte je in de Randstad, maar niet op een plek als Hogerweijde. ‘Meneer,’ zei ze dus streng, ‘kunt u even oppassen? U loopt bijna mijn dochter omver.’

De kassadame was druk met afrekenen, maar keek toch even op van haar handelingen.

De man reageerde niet.

‘Meneer!’

Nu keek hij over zijn schouder. Ze kreeg een stekende blik van zijn enigszins woest kijkende donkere ogen, omkranst door de zwarte bril. ‘Wat is er?’ zei hij.

‘Je liep zowat over me heen, gast!’ zei Ties nu dapper. ‘Die bril die je ophebt helpt blijkbaar niet echt.’

De man greep haastig naar zijn bril en haalde hem van zijn gezicht. ‘Mijn excuses, ik zag je niet,’ zei hij toen, met hoorbare tegenzin, terwijl hij de bril even bestudeerde alsof hij hem voor het eerst zag.

‘Vijftig euro vijftig, meneer De Graaf,’ zei de kassajuffrouw netjes.

De man zwaaide zijn enorme rugzak af, waarbij hij nu Sylvie bijna omvermaaide, zei daar niets over, rukte het voorvak open en griste daar een stapel briefjes uit. Hij smeed ze op de balie, opende het hoofdvak van de rugzak en veegde min of meer zijn vers aangekochte spullen zo de tas in. Het zag er allemaal bijzonder ongenueanceerd en verschrikkelijk haastig uit; binnen ongeveer een halve minuut zat de rugtas opnieuw op zijn rug.

‘U krijgt nog geld terug, meneer De Graaf,’ zei de kassadame, maar de man maakte een soort wegwerpgebaar. ‘Zet maar op de rekening, Seetha, doe er iets mee,’ bromde hij, ‘ik